

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1991

(Υπόθεση C-65/91)

(91/C 86/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Θεοφάνη Χριστοφόρου και την Μαρία-Άννα Παρασκευά, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guido Berardis, μέλος επίσης της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 13 Φεβρουαρίου 1991 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αποφανθεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, συγκαταλέγοντας τα σπέρτα (κλάση 36.06 του κοινού δασμολογίου) στο μη δημοσιευθέντα «Κατάλογο Δ», με αποτέλεσμα την άρνηση χορηγήσεως αδειών εισαγωγής των προϊόντων αυτών με προέλευση τη Σουηδία και, για ορισμένο χρονικό διάστημα, τη Βουλγαρία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 1 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 288/82⁽¹⁾, το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3420/83⁽²⁾, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα, και το άρθρο 13 της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου της Σουηδίας του 1972, όπως τροποποιήθηκε από το πρόθετο πρωτόκολλο του 1980 μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Σουηδίας λόγω της εντάξεως της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα⁽³⁾,
2. να αποφανθεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, αρνούμενη να διαδιδάσει στην Επιτροπή τα νομοθετικά, διοικητικά ή άλλα σχετικά με τις διαδικασίες εισαγωγής κείμενα, και ιδίως τα αφορώντα τον «Κατάλογο Δ», καθώς και τα ισχύοντα κατά το χρόνο αρνήσεως χορηγήσεως των αδειών εισαγωγής ή/και τα επί του παρόντος ισχύοντα κείμενα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΟΚ,
3. να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Πριν από την ένταξη της Ελλάδας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, η παραγωγή και εμπορία σπέρτων στην Ελλάδα είχε ανατεθεί σε κρατικό μονοπώλιο εμπορικού χαρακτήρα.

Η πράξη προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες προέβλεπε στο άρθρο 40 παράγραφος 1 ότι τα κρατικά μονοπώλια εμπορικού χαρακτήρα έπρεπε να διαρρυθμισθούν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1985. Επομένως, από την 1η Ιανουαρίου 1986 η καθής δεν μπορούσε να εφαρμόσει κανένα περιορισμό στην εισαγωγή σπέρτων από τρίτες χώρες στην Ελλάδα, εάν αυτός δεν προβλεπόταν από τις σχετικές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου. Από τα στοιχεία που έθεσαν στη διάθεση της Επιτροπής οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις, προκύπτει ότι οι ελληνικές αρχές επέβαλαν από την 7η Μαΐου 1986 ως προϋπόθεση της εισαγωγής σπέρτων από τρίτες χώρες την προηγούμενη χορήγηση άδειας, μολονότι ούτε για τα σπέρτα Βουλγαρίας ούτε για τα σπέρτα Σουηδίας προβλεπόταν κανείς ποσοτικός περιορισμός από τα σχετικά κείμενα (τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3420/83 και τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 288/82 αντίστοιχα, καθώς και τη Συμφωνία Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας — Σουηδίας του 1972). Μολονότι δε τα άρθρα 24 έως 27 της συμφωνίας με τη Σουηδία θεσπίζουν διαδικασίες για τη λήψη μέτρων διασφάλισης, οι ελληνικές αρχές δεν προσέφυγαν στις διαδικασίες αυτές, αλλ' αντίθετα υπέβαλαν στις 21 Ιουλίου 1987 αίτηση κοινοτικής επιτηρήσεως βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 288/82, επικαλούμενες το γεγονός ότι το τίμημα της αγοράς που κατείχε η εθνική διομηχανία σπέρτων, η οποία απήλανε μονοπωλίου πριν από την ένταξη της Ελλάδας στην Κοινότητα, είχε μειωθεί σε 60%. Στις 3 Αυγούστου 1987 η Επιτροπή αρνήθηκε μεν την κοινοτική επιτήρηση, αλλά επέτρεψε στην Ελλάδα να εφαρμόσει εθνική επιτήρηση. Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή θεωρεί ότι τουλάχιστον για το διάστημα από το Φεβρουάριο 1987 μέχρι τις 3 Αυγούστου 1987 η καθής παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 1 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 288/82, και το άρθρο 13 της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Σουηδίας του 1972, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα. Επειδή δε η καθής παρέλειψε να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα εθνικά μέτρα επιτηρήσεως που έλαβε στις 3 Αυγούστου 1987, όπως απαιτούν το άρθρο 12 παράγραφος 3 και το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 288/82, παρέβη και τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές.

Επιπλέον, η άρνηση των ελληνικών αρχών να συνεργαστούν με την Επιτροπή και να παράσχουν τις αναγκαίες διευκρινίσεις για τον «Κατάλογο Δ», ο οποίος συντάσσεται από το υπουργείο εμπορίου και τηρείται μυστικός από την Τράπεζα της Ελλάδας, χωρίς να έχει ποτέ δημοσιευθεί, συνιστά παράβαση του άρθρου 5 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΟΚ.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 35 της 9. 2. 1982, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 346 της 8. 12. 1983, σ. 6.

⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 11/023, σ. 213.

Προσφυγή της Emerald Meats Limited κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1991

(Υπόθεση C-66/91)

(91/C 86/10)

Η Emerald Meats Limited, Emerald House, 8 Herbert Street, Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τους John Ratliff, Barrister του Middle Temple, και Elisabethann Whright, Barrister του Inn of Court of Northern Ireland, οι οποίοι ενεργούν κατόπιν παραγγελίας του John Lavery, της εταιρείας δικηγόρων Lavery, Kirby και συνεργάτες, Main Street, Blackrock, Δουβλίνο, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους Stanbrook και Hooper, 3, rue Thomas Edison, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Φεβρουαρίου 1991 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 6ης Φεβρουαρίου 1991, με την οποία η Επιτροπή αποφάσισε:
  - να κατανείμει την ποσόστωση ΓΣΔΕ για το 1991 χωρίς προηγουμένως να δεβαιωθεί ότι η Emerald Meats θα λάβει τις ποσοστώσεις που δικαιούται για το 1990 και το 1991,
  - να αναστείλει την έκδοση των σχετικών αδειών εισαγωγής μέχρι την έκδοση αποφάσεως από τα εθνικά δικαστήρια, και
  - να απαγορεύσει την έκδοση αδειών εισαγωγής μέχρι την οριστική περάτωση των ανωτέρω διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, εκτός αν παρασχεθεί εγγύηση που να υπερκαλύπτει την εισφορά κατά 20 %,
2. να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Κοινότητα να αποζημιώσει την Emerald Meats για τη ζημία που υπέστη και θα υποστεί λόγω της αποτυχίας της Επιτροπής να χειριστεί την παραχώρηση της εν λόγω κοινοτικής ποσοστώσεως, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο,
3. να την υποχρεώσει να καταβάλει τόκους επί του ποσού της εν λόγω αποζημιώσεως,
4. να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Η προσφυγή αφορά το δικαίωμα της Emerald Meats επί της

ποσοστώσεως ΓΣΔΕ κατά τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3885/90. Η παρούσα υπόθεση έπεται χρονολογικά των υποθέσεων C-106/90 (1) και C-371/90 (2).

Η απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1991 είναι ένα τηλετύπημα του γενικού διευθυντή γεωργίας προς τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας, το οποίο αντιβαίνει στη συνθήκη, επειδή:

1. Η Επιτροπή δεν μπορεί νομίμως να λάβει απόφαση και να εκδώσει κανονισμό για την κατανομή στους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες της ποσοστώσεως ΓΣΔΕ για το 1991 και στη συνέχεια να αναστείλει την έκδοση αδειών για ορισμένους από τους αιτούντες, ενόσω εκκρεμεί η έκδοση αποφάσεως από εθνικό δικαστήριο. Αυτό είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από κοινοτική διαχείριση της κοινοτικής ποσοστώσεως.
2. Η όλη αντιμετώπιση εκ μέρους της Επιτροπής έχει εσφαλμένη αφετηρία, καθόσον η Επιτροπή φρονεί ότι υπάρχουν «διπλές» αιτήσεις, τα αριθμητικά στοιχεία των οποίων συμπίπτουν πλήρως, πράγμα που είναι εσφαλμένο, αφού μόνο η αίτηση της Emerald Meats είναι έγκυρη. Ούτε άλλωστε οι εισαγωγές που ζητεί η Emerald Meats και οι εισαγωγές που ζητούν οι μεταποιητές βοείου κρέατος στην Ιρλανδία είναι οι ίδιες. Κατά συνέπεια, ο αριθμός «διπλών» αιτήσεων που η Επιτροπή προτίθεται να χρησιμοποιήσει στην απόφασή της περί κατανομής και παραχωρήσεως της ποσοστώσεως του 1991 θα είναι εσφαλμένος, όπως και ο αντίστοιχος κανονισμός. Συνεπώς, στο σημείο αυτό θα είναι παράνομοι τόσο η απόφαση όσο και ο κανονισμός.
3. Η όλη άποψη της Επιτροπής ότι το δικαίωμα της Emerald Meats μπορεί να ανασταλεί για μια βραχεία περίοδο (δηλαδή μέχρις ότου τελειώσει η προφορική διαδικασία ενώπιον των ιρλανδικών δικαστηρίων) είναι επίσης εσφαλμένη. Υπάρχει σαφώς ο κίνδυνος να καθυστερήσουν οι διαδικασίες ενώπιον των ιρλανδικών δικαστηρίων και να μην εκδοθεί απόφαση επί αρκετά μακρό χρονικό διάστημα.
4. Οι σχετικοί κανονισμοί δεν δίνουν στην Επιτροπή την εξουσία να απαιτήσει εγγυοδοσία, και μάλιστα αυξημένη κατά 20 %. Η απαίτηση αυτή είναι παράνομη και έχει ποινικό χαρακτήρα και θα εμποδίσει πράγματι την Emerald Meats να ασκήσει τα δικαιώματά της. Επιπλέον, φαίνεται ότι η Επιτροπή χρησιμοποιεί την εγγυοδοσία με τον απώτερο σκοπό να παράσχει στην ίδια την Επιτροπή ή/και στις σχετικές αρχές ένα είδος ασφάλειας κατά ενδεχομένων απαιτήσεων.

(1) ΕΕ αριθ. C 126 της 22. 5. 1990, σ. 3.

(2) ΕΕ αριθ. C 310 της 11. 12. 1990, σ. 11.